

Cauza C-343/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

30 aprilie 2019

Instanța de trimitere:

Landesgericht Klagenfurt (Austria)

Data deciziei de trimitere:

17 aprilie 2019

Reclamant sau altă calitate:

Verein für Konsumenteninformation

Pârâtă:

Volkswagen AG

LITIGIUL:

Reclamant [omissis]

Verein für Konsumenteninformation (Asociația pentru informarea consumatorilor)

[omissis]

1060 Wien

[omissis]

Pârâtă [omissis]

Volkswagen AG [omissis]

38440 Wolfsburg [omissis]

GERMANIA [omissis]

Având ca obiect:

3 611 806,00 euro plus dobândă și cheltuieli accesorii (Alte pretenții - litigiu general)

1. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 TFUE, următoarea întrebare în vederea pronunțării unei decizii preliminare:

Articolul 7 punctul 2 din Regulamentul (CE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că, într-o situație cum este cea din litigiul principal, „locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă” poate fi considerat locul dintr-un stat membru în care a survenit prejudiciul, dacă acest prejudiciu constă exclusiv într-o pierdere financiară, care este consecința directă a unui act ilicit săvârșit într-un alt stat membru?

2. Suspendă judecarea cauzei 21 Cg 74/18v desfășurate în fața Landesgericht Klagenfurt (Tribunalul Regional din Klagenfurt) până la pronunțarea deciziei preliminare de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene [*omissis*]. [OR 2]

Motivare:

I. Situația de fapt:

Reclamanta este o organizație pentru consumatori fără scop lucrativ, înființată sub forma unei asociații în temeiul legii austriece a asociațiilor și având sediul la Viena, Austria. Printre atribuțiile statutare ale reclamantei se numără susținerea în fața instanțelor civile a pretențiilor consumatorilor, care i-au fost cesionate acesteia în scopul derulării acțiunii. În cadrul procedurii 21 Cg 74/18 v din fața Landesgericht Klagenfurt (Tribunalul Regional din Klagenfurt), reclamanta invocă împotriva pârâtei drepturile la despăgubire care i-au fost cedate de 574 de cumpărători de autovehicule și cere să se constate răspunderea pârâtei pentru prejudicii încă necuantificabile rezultate din montarea în autovehiculele cumpărate a unui motor care încalcă legislația Uniunii.

Pârâta este un producător de autovehicule sub forma juridică a unei societăți pe acțiuni de drept german cu sediul în Wolfsburg, Germania. Pârâta este înscrisă în Registrul comerțului de pe lângă Amtsgericht Braunschweig (Tribunalul Districtual din Braunschweig) cu numărul de înregistrare HRB 100484.

II. Concluziile și argumentele părților:

Reclamanta solicită pârâtei plata sumei de 3.611.806 euro, majorată cu dobândă și cheltuieli accesorii și constatarea răspunderii pârâtei pentru toate prejudiciile încă necuantificabile și/sau care vor apărea în viitor.

Ea își întemeiază cererea de despăgubire pe drepturi la despăgubire de natură delictuală sau cvasi-delictuală și susține că, înainte ca manipulările emisiilor de către VW să devină publice, fapt survenit la 18 septembrie 2015, toți consumatorii la care face referire în cererea introductivă au cumpărat în Austria, fie de la un dealer autorizat, fie de la un vânzător privat, autovehicule (sau autovehicule de ocazie), fiecare vehicul fiind echipat cu un motor (EA 189) dezvoltat de către pârâtă. Aceste motoare ar fi fost prevăzute cu un dispozitiv ilegal de manipulare în sensul Regulamentului (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 (JO 2007, L 171, p. 1). Programul de manipulare instalat a avut drept efect faptul că, pe bancul de încercare, emisiile ar fi fost unele „curate”, cu alte cuvinte emisii care corespundeau limitelor reglementate, în timp ce în condițiile reale de funcționare a vehiculelor, deci pe drum, ar fi fost emise gaze poluante într-o cantitate care depășea de mai multe ori limitele stabilite.

Numai prin intermediul acestui program de manipulare pârâta ar fi putut să obțină omologarea de tip pentru vehiculele cu motoare EA 189. Dispozițiile acestui [OR 3] regulament au un caracter de protecție individuală, întrucât pentru vehiculele puse pe piață de pârâtă trebuie eliberat un certificat de conformitate în sensul Regulamentului (UE) nr. 168/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2013 privind omologarea și supravegherea pieței pentru vehiculele cu două sau trei roți și pentru cvadricicluri (JO 2013, L 60, p. 52), care trebuie de asemenea înmănată cumpărătorului.

Prejudiciul proprietarilor de vehicule constă în faptul că, în cazul în care ar fi fost la curent cu manipularea pretinsă, aceștia fie nu ar mai fi cumpărat deloc vehiculele, fie le-ar fi cumpărat cel puțin la un preț redus cu 30 %. Vehiculele în cauză au fost de la început defectuoase și, prin urmare, aveau o valoare considerabil mai mică decât susținea pârâta și decât presupuneau proprietarii. Valoarea de piață și, prin urmare, prețul de achiziție al unui vehicul manipulat ar fi semnificativ mai mici decât prețul plătit în mod efectiv. Diferența de valoare ar constitui un prejudiciu prin dol, care trebuie despăgubit. În subsidiar, reclamanta își întemeiază cererea pe faptul că valoarea unui vehicul manipulat pe piața auto și pe piața autovehiculelor de ocazie s-a redus drastic în comparație cu valoarea unui vehicul nemanipulat.

În susținerea cererii de constatare, reclamanta arată că este probabil ca prejudiciul produs proprietarilor de autovehicule să fie chiar mai mare, ca urmare a consumului ridicat de combustibil, a performanței mai proaste în timpul condusului sau a puterii motorului și/sau a unei uzuri mai mari. În plus, este de așteptat o nouă scădere a valorii de piață a vehiculelor vizate de presupusa manipulare. În plus, există riscul altor dezavantaje, cum ar fi interdicția de circulație a vehiculelor în cauză sau retragerea autorizației. Aceste prejudicii nu sunt deocamdată cuantificabile sau încă nu s-au produs.

În ceea ce privește competența internațională a instanței sesizate, reclamanta se întemeiază pe articolul 7 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind

competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1215/2012”). Atât încheierea contractului de vânzare-cumpărare, cât și plata prețului de achiziție și transferul sau livrarea vehiculelor au fost efectuate în raza teritorială a instanței sesizate. Acesta nu este doar un prejudiciu colateral, ci un prejudiciu principal, care constituie temeiul competenței. Acesta s-ar fi produs sub forma diminuării patrimoniului consumatorilor odată cu achiziționarea și livrarea vehiculelor la locul livrării, prin urmare în raza teritorială a instanței sesizate. În acest loc au avut efect pentru prima dată actele delictuale ale pârâtei, prejudiciind în mod direct consumatorii.

Pârâta solicită respingerea cererii și contestă competența internațională a instanței sesizate în temeiul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012. [OR 4]

III. Procedura desfășurată până în prezent

Instanța de trimitere a comunicat pârâtei cererea introductivă, solicitându-i formularea unui memoriu în apărare. În acest memoriu, pârâta a invoca excepția de necompetență internațională, aspect pe care trebuie să îl soluționeze în prezent instanța de trimitere.

Evaluare juridică

IV. Temeiurile juridice din dreptul Uniunii

Dispozițiile relevante din Regulamentul nr. 1215/2012 au următorul cuprins:

„[...] CAPITOLUL II

COMPETENȚĂ

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 4

„(1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.”

[...]

SECȚIUNEA 2

Competențe speciale Articolul 7

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

[...] 2. în materie delictuală și cvasidelictuală, în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă [...]”.

V. Cu privire la întrebarea preliminară:

[OR 5] Potrivit articolului 66 din Regulamentul nr. 1215/2012, acesta se aplică numai acțiunilor judiciare intentate la 10 ianuarie 2015 sau după această dată. Reclamanta a formulat cererea în fața Landesgericht Klagenfurt (Tribunalul Regional din Klagenfurt) la 6 septembrie 2018, motiv pentru care procedurile introduse de ea i se aplică Regulamentul nr. 1215/2012.

În cauza *Bier/Mines de Potasse d'Alsace* (Curtea de Justiție, 30 noiembrie 1976, 21/76, *Bier/Mines de Potasse d'Alsace*), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că, în funcție de alegerea reclamantului, poate fi justificat drept sediu al instanței competente în materie delictuală prevăzut la articolul 5 punctul 3 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 (JO 2001, L 12, p. 1) (în prezent, articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012) atât locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă, cât și locul unde a survenit prejudiciul.

Locul faptei prejudiciabile este locul unde s-a produs evenimentul cauzator al prejudiciului, și anume orice loc în care un act menționat la articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 1215/2012 a fost executat integral sau parțial, respectiv locul unde a început evenimentul cauzator al prejudiciului. **Locul unde a survenit prejudiciul** este locul în care efectele faptei prejudiciabile s-au produs în detrimentul persoanei afectate. În cazul prejudiciilor patrimoniale produse ca urmare a unui delict, prin locul unde s-a produs evenimentul cauzator al prejudiciului se înțelege, de asemenea, locul în care a avut loc deprecierea patrimoniului, în timp ce competența se întemeiază doar pe locul în care a survenit primul prejudiciu, însă nu și locul în care survin eventuale prejudicii indirecte.

În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, locul prejudiciului nu poate fi înțeles decât în sensul că „înseamnă locul unde fapta prejudiciabilă, care determină răspunderea delictuală sau cvasidelictuală, și-a produs în mod direct efectele negative asupra persoanei care a fost victima imediată a acestei fapte” (a se vedea hotărârea Curții de Justiție din 11 ianuarie 1990, C-220/88, *Dunmez France SA/Hessische Landesbank*, punctul 20). În aceeași decizie - și în multe altele - Curtea de Justiție a Uniunii Europene a clarificat, de asemenea, faptul că sediul instanței competente în materie delictuală reprezintă o excepție de la regula generală privind competența instanțelor statului în care are pârâțul își are domiciliul. Aceste competențe speciale se întemeiază pe legătura deosebit de strânsă care există între litigiu și alte instanțe decât cele din statul de domiciliu al pârâțului, care justifică atribuirea competenței în favoarea

acestor instanțe pentru motive legate de buna administrare a justiției și de organizarea utilă a procesului. Unul dintre obiectivele Regulamentului nr. 1215/2012 este acela de a preveni multiplicarea instanțelor competente, care sporește riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile (a se vedea hotărârea Curții de Justiție din 11 ianuarie 1990, C-220/88, *Dunmez France SA/Hessische Landesbank*, punctele 17-18).

În cauza *Antonio Marinari/Llodys Bank plc și Zubaidi Trading Company*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a subliniat că instanța competentă în materie delictuală prevăzută de Regulamentul nr. 1215/2012 nu poate fi interpretată într-un sens atât de larg încât să includă orice loc unde pot fi resimțite consecințele negative ale unei împrejurări care a dat naștere deja unui prejudiciu survenit în mod efectiv în alt loc [OR 6]. Expresia „*locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă*” nu poate fi, prin urmare, interpretată extensiv în sensul că include locul unde victima pretinde că a suferit un prejudiciu patrimonial ca urmare a unui prejudiciu inițial produs într-un alt stat contractant și suportat de către aceasta în acel stat (a se vedea Hotărârea Curții de Justiție din 19 septembrie 1995, C-364/93, *Antonio Marinari/Llodys Bank plc și Zubaidi Trading Company*, punctele 14-15).

Din jurisprudența citată, instanța de trimitere deduce că instanța competentă în materie delictuală este accesibilă direct doar părților vătămate în mod direct, în măsura în care acestea invocă un prejudiciu primar, iar nu simple prejudicii colaterale.

În speță, reclamanta susține că pretențiile sale sunt întemeiate pe prejudicii principale, cauzate deținătorilor de vehicule ca urmare a achiziționării și livrării vehiculelor defectuoase la locul livrării. Doar în acest mod comportamentul delictual al pârâtei a produs efecte, prejudiciind în mod direct consumatorii.

Cu toate acestea, potrivit instanței de trimitere, programul de manipulare instalat pe motorul EA 189, astfel cum susține reclamanta, reprezintă un prejudiciu principal, întrucât astfel a fost instalat un motor care contravine Regulamentului (CE) nr. 715/2007, vehiculul fiind, prin urmare, afectat de un viciu, care a determinat (ulterior) deprecierea. Prejudiciul pretins de reclamantă ca urmare a deprecierei constituie, potrivit instanței de trimitere, un prejudiciu colateral care decurge din afectarea vehiculului de un viciu material.

Acțiunea se întemeiază pe drepturi ale unor cumpărători, care au cumpărat vehiculele fie de la comercianți profesioniști, fie de la vânzători particulari de mașini noi sau de ocazie. Dacă s-ar urma argumentația reclamantei, potrivit căruia prejudiciul constă în achiziționarea vehiculelor și, prin urmare, în vehiculele însele, se pune întrebarea, potrivit instanței de trimitere, dacă prejudiciul principal pretins în conformitate cu argumentația reclamantei nu ar fi trebuit să se producă deja la primul cumpărător, în acest caz, la comercianții autorizați, respectiv la importatorul general al vehiculelor. În cazul unui răspuns afirmativ cu privire la producerea unui prim prejudiciu principal în detrimentul primului cumpărător, ar

trebui, în orice caz, ca prejudiciile produse tuturor cumpărătorilor ulteriori să fie calificate drept simple prejudicii colaterale.

Astfel, potrivit deciziei pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza *Marinari*, expresia „locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă” nu trebuie interpretată astfel încât să includă locul unde victima susține că a suferit un prejudiciu patrimonial ulterior unui prejudiciu inițial survenit într-un alt stat contractant și suferit de ea în acel stat. Prin urmare, simplele prejudicii colaterale [OR 7] nu pot fi avute în vedere în atribuirea competenței.

Cu toate acestea, situația de fapt din speță se distinge de aceea din cauza *Marinari*, prin faptul că reclamantul din acea speță suferise un prejudiciu principal într-un stat membru și dorea să invoce suplimentar un prejudiciu colateral, despre care susținea că s-a produs într-un alt stat membru. Argumentația reclamantei din speță urmărește însă să arate că, până la achiziționarea și livrarea vehiculelor și înainte ca manipularea pretinsă să devină publică, proprietarii vehiculelor nu ar fi putut suferi niciun prejudiciu și, prin urmare, spre deosebire de cauza *Marinari*, nici unul principal.

În plus față de chestiunea prejudiciilor principale și colaterale, se ridică de asemenea întrebarea, în opinia instanței de trimitere, dacă în cazul prejudiciilor pur patrimoniale produse ca urmare a unui act delictual poate fi întemeiată competența în conformitate cu articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012.

În ceea ce privește locul prejudiciului în cazul prejudiciilor pur patrimoniale, Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat în cauza *Rudolf Kronhofer/Marianne Maier și alții*, explicând faptul că expresia „locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă” nu se referă la locul de la domiciliul reclamantului - ca loc central al patrimoniului acestuia - doar pentru că, în urma pierderii unor elemente de patrimoniu într-un alt stat membru, reclamantul a suferit, potrivit argumentației sale, un prejudiciu financiar (Hotărârea Curții de Justiție din 10 iunie 2014, C-168/02, *Rudolf Kronhofer/Marianne Maier et al*, punctul 21). Prin referirea la decizia pronunțată în cauza *Marinari* (Hotărârea Curții de Justiție din 19 septembrie 1995, C-364/93, *Antonio Marinari/Llodys Bank plc și Zubaidi Trading Company*, punctul 14), a fost subliniat faptul că, potrivit jurisprudenței Curții, expresia „locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă” nu poate fi interpretată într-un sens atât de larg încât să includă orice loc în care ar putea fi resimțite consecințele prejudiciabile ale unei împrejurări care a cauzat deja în mod efectiv un prejudiciu în alt loc. În caz contrar, competența judiciară ar depinde de împrejurări incerte, cum ar fi locul central al patrimoniului victimei și, astfel, ar contraveni unuia dintre obiectivele convenției, și anume acela de a consolida protecția juridică a persoanelor stabilite în Comunitate, permițând reclamantului să identifice cu ușurință instanța pe care o poate sesiza, iar pârâtului să prevadă în mod rezonabil instanța în fața căreia poate fi acționat în justiție. În plus, o astfel de interpretare ar putea întemeia, în majoritatea cazurilor, competența instanței de la domiciliul reclamantului, căreia convenția i se opune cu excepția cazurilor

prevăzute în mod expres de aceasta (Hotărârea Curții de Justiție din 10 iunie 2014, C-168/02, *Rudolf Kronhofer/Marianne Maier et al*, punctele 19-20).

În cauza *Harald Kolassa/Barclays Bank plc*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a repetat că simplul fapt că anumite consecințe financiare afectează reclamantul nu [OR 8] justifică atribuirea competenței în favoarea instanțelor de la domiciliul acestuia dacă atât evenimentul cauzator, cât și materializarea prejudiciului sunt localizate pe teritoriul altui stat membru. În schimb, o astfel de atribuire de competență este justificată în cazul în care domiciliul reclamantului constituie în mod efectiv locul evenimentului cauzator sau cel al materializării prejudiciului (Hotărârea din 28 ianuarie 2015, *Harald Kolassa/Barclays Bank plc*, C-375/13, EU:C:2015:37, punctele 49-50).

Având în vedere argumentele reclamantei, precum și jurisprudența Curții de Justiție citată, producerea prejudiciului ar trebui, la prima vedere, să fie localizată în Austria, deoarece prejudiciul s-a manifestat abia în această țară și a afectat respectivii proprietari de vehicule. Este un argument în favoarea existenței unui loc unde a survenit prejudiciul în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 în Austria.

Cu toate acestea, Curtea de Justiție a explicat, în decizia pronunțată la puțin timp după aceea în cauza *Universal Music International Holding BV/Michael Tetreault Schilling și alții*, că tocmai în cazul prejudiciilor pur patrimoniale nu poate fi avut în vedere un singur fapt, și a statuat că un prejudiciu pur patrimonial care se materializează direct (în litigiul principal) în contul bancar al reclamantului nu poate fi calificat, în sine, drept factor de legătură relevant în temeiul (actualului) articol 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012. Numai în situația în care celelalte împrejurări speciale ale cauzei concură la rândul lor la atribuirea competenței instanței de la locul materializării unui prejudiciu pur financiar, un astfel de prejudiciu ar putea, în mod justificat, să permită reclamantului să introducă acțiunea în fața acestei instanțe (Hotărârea Curții din 16 iunie 2016, *Universal Music International Holding BV/Michael Tetreault Schilling și alții*, C-12/15, punctele 38-39).

În cauza *Helga Löber/Barclays Bank plc*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reiterat luarea în considerare a elementelor și a împrejurărilor specifice în atribuirea competenței în favoarea altor instanțe decât cele de la domiciliul pârâtului (Hotărârea Curții din 12 septembrie 2018, *Helga Löber/Barclays Bank plc*, C-304/17, punctele 29 și 31).

Prin urmare, instanța de trimitere exprimă îndoieli cu privire la faptul că, în speță, simpla cumpărare de la comercianți de autovehicule austrieci și livrarea vehiculelor în Austria sunt suficiente în sine pentru a justifica competența instanțelor austriece în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012. În cazul în care, în evaluarea locului unde a survenit prejudiciul în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012, este avut în vedere nu doar locul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, ci sunt luate în

considerare, potrivit jurisprudenței citate anterior a Curții Europene de Justiție, și „alte împrejurări specifice pentru atribuirea competenței instanțelor judecătorești”, ar trebui să se rețină următoarele: **[OR 9]**

Acuzația adusă de reclamantă este, în esență, aceea că pârâta ar fi înșelat-o cu privire la faptul că motoarele produse de aceasta ar fi fost în conformitate cu legislația Uniunii, cauzând astfel proprietarilor de vehicule un prejudiciu, constând în valoarea de la început mai mică a vehiculelor. Tipurile de comportament delictual ale pârâtei invocate de reclamantă au avut loc în Germania. Toate pretențiile se referă la aceeași situație de fapt, comportamentul abuziv reproșat pârâtei, care a avut loc în Germania. Se ridică, așadar, întrebarea dacă, dată fiind apropierea de situația de fapt și de materialul probant, instanțele germane de la sediul pârâtei nu ar fi obiectiv mai în măsură să examineze pretențiile susținute. Simplul fapt că în Austria (sau în Europa) a fost cumpărat și livrat un vehicul nu face nicio diferență în examinarea aspectelor relevante cu privire la pretențiile invocate. Toate instanțele sesizate ar trebui să clarifice aceleași întrebări: Pârâta a săvârșit actele de inducere în eroare pretinse? Motorul EA 189 corespunde cerințelor dreptului Uniunii? Actele sau omisiunile pârâtei au influențat valoarea vehiculelor echipate cu respectivul motor? În acest context, se poate presupune că o mare parte din probele materiale și umane relevante se găsesc în Germania. Pe de altă parte, aspectul dacă vehiculele s-au depreciat în Austria ca urmare a presupusei manipulări ar putea fi evaluat la fel de bine în Germania, ca și în Austria. Deprecierea invocată în cererea introductivă este efectuată pe baza unui calcul procentual, astfel încât nu este necesară efectuarea unei expertize a fiecărui vehicul în parte. De asemenea, omologarea de tip invocată de reclamantă nu a fost efectuată în Austria și, în urmare, nu ar urma să fie retrasă în Austria.

Dacă se aplică acestui caz considerațiile formulate în cauza *Universal Music*, ar exista unele argumente în favoarea unui loc al prejudiciului în Germania: În cauza *Universal Music*, prejudiciul patrimonial al reclamantei s-a materializat în faptul că aceasta transferase fonduri din contul său în Țările de Jos. Cu toate acestea, Curtea de Justiție a negat că locul prejudiciului ar fi fost Țările de Jos, întrucât se justifică atribuirea competenței în favoarea instanțelor cehe pentru motive legate de buna administrare a justiției și organizarea utilă a procesului. În speță, prejudiciul s-a materializat, potrivit argumentelor reclamantei, prin achiziționarea și livrarea vehiculelor echipate cu un motor presupus a fi manipulat în Austria, în timp ce prejudiciile invocate în cadrul argumentației din cererea introductivă decurg dintr-un complex de fapte care au avut loc în Germania. Sub aspectul organizării utile a procesului, în special în ceea ce privește proximitatea față de obiectul litigiului și administrarea mai ușoară a probelor, instanțele germane ar fi, prin urmare, de asemenea în acest caz, în mod obiectiv mai în măsură să clarifice răspunderea pentru prejudiciile pretinse. **[OR 10]**

În cazul în care, în chestiunea competenței, este avut în vedere, astfel cum face reclamanta, locul achiziționării și al livrării vehiculelor către ultimii cumpărători,

între care se numără de asemenea comercianți de mașini de ocazie, apar îndoielei în ceea ce privește predictibilitatea instanței competente pentru pârâtă.

În sfârșit, instanța de trimitere are îndoielei, de asemenea, cu privire la aspectul dacă un răspuns afirmativ cu privire la competența internațională a instanțelor austriece ar fi în conformitate cu interpretarea în sens strict a normei de competență specială prevăzută de Regulamentul nr. 1215/2012, impusă de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea, de exemplu, Hotărârea Curții din 16 iunie 2016, C-12/15, *Universal Music International Holding BV/Michael Tetreault Schilling și alții*, punctul 25; cauza Löber, C-304/17, punctul 17).

În favoarea unei competențe a instanțelor austriece, ar putea fi însă menționat faptul că unul dintre temeiurile juridice în materie delictuală invocate de reclamantă se referă la răspunderea pentru dol, astfel cum se prevede la articolul 874 din ABGB (Codul civil general, *Allgemeine bürgerliche Gesetzbuch* sau ABGB). Pentru a clarifica existența acestui drept, instanța de trimitere ar trebui să examineze dacă fiecare dintre proprietarii de vehicule în cauză - ale căror drepturi sunt invocate în instanță de către reclamantă - a fost indus în eroare în mod efectiv, iar comportamentul pârâtei a fost cauza prejudiciului pretins. Prin urmare, ar fi inevitabilă audierea proprietarilor de vehicule. Simplul fapt că o instanță judecătorească trebuie să audieze martori cu domiciliul în Austria nu poate determina, în lipsa altor factori de legătură, competența internațională a instanței de trimitere ca instanță de la locul prejudiciului în conformitate cu articolul 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012. Având în vedere chiar scopul asociației reclamante, nu se poate trece cu vederea faptul că, în spatele argumentației referitoare la existența unui loc al prejudiciului în Austria în sensul articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012 se găsesc interese ușor decelabile în materie de protecție a consumatorilor. Potrivit instanței de trimitere, nu ar trebui să se țină seama de acestea în examinarea competenței internaționale. Astfel, în cauza *Andreas Kainz/Pantherwerke AG* (Hotărârea Curții din 16 ianuarie 2014, C-45/13, *Andreas Kainz/Pantherwerke AG*, punctul 31), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a subliniat că articolul 5 punctul 3 din Regulamentul nr. 44/2001 (care corespunde articolului 7 punctul 2 din Regulamentul nr. 1215/2012) nu urmărește în mod specific să ofere părții defavorizate o protecție consolidată.

Aspecte procedurale:

Întrucât aplicarea corectă a dreptului Uniunii este determinantă pentru a decide cu privire la competența internațională a instanței de trimitere, se adresează întrebarea de mai sus în vederea pronunțării unei decizii preliminare.

În așteptarea deciziei Curții de Justiție a Uniunii Europene, se va suspenda procedura în fața instanței naționale. **[OR 11]**

Landesgericht Klagenfurt (Tribunalul Regional din Klagenfurt), Secția 21

Klagenfurt, 17 aprilie 2019

[*omissis*]

DOCUMENT DELUCRU